

Cinc anys

Pere Lloberas i Vidal

(1896 - 1987)

S'han complert cinc anys de la mort del senyor Pere Lloberas, una figura carismàtica, voltada sempre del màxim respecte i agraïment en l'àmbit de la Ciutat que el veié néixer i on va transcórrer la seva vida. El seu bon record es manté íntegre. Amb la publicació de tots els volums que formen la seva obra, ha sorgit una munió de persones no bisbalenques admirades per la seva labor literària, humana i social.

Tinc un amic, millor dit, tenia, volgut amic, lletraferit cent, que no era de la Bisbal i que després de la mort del senyor Lloberas, sorprès per la unanimitat dels elogis que escoltà i llegí en els mitjans de comunicació, s'interessà per l'il·lustre bisbalenc que ens havia deixat i s'havia empassat totes les glosses que de tots cantons es publicaren.

Me'n recordo com si fos avui. Ens trobarem en un carrer de Girona. De lluny em somriugué i em va dir: "Ja sabia -vox populi- que els bisbalencs tenien fama de displicents i passaven de moltes coses". Era per això que el sorprenia aquell panorama de lloances on creia veure certa tendència a l'exageració. Desconeixia el personatge i no havia llegit res d'ell, però davant d'aquella onada d'avinença en els comentaris li feia l'efecte que havia desaparegut una figura del nostre món literari. En línies generals, més o menys, vaig respondre-li: "Ni tant ni tan poc. No expresso res nou perquè és del domini públic. A part de les seves condicions literàries, que eren moltes, ha mort un bisbalenc exemplar en el més alt sentit de la paraula, un home enter, adornat d'aquelles qualitats que amaren la vida d'una persona i la transformen en quelcom superior a la vida de l'home normal. La seva sensibilitat i la seva formació autodidacta afegiren la resta: una fal·lera per desentranyar les formes de vida i la història dels nostres avantpassats. L'obra té, a més, el mèrit de què a través de les seves pàgines, molts bisbalencs descobriren l'encant i, fins i tot el perfum dels nostres vells carrers, humils, tortuosos, que semblen exhalar un silenci de segles i d'arrels, curulls de significació històrica i que havien d'adquirir grans ressonàncies en un esperit tan sensible com el del nostre autor. La delera i l'emotivitat es donen la mà i tota l'obra resta encerclada en un àmbit circumscrit i íntensament estimat.

»Aquesta feina durà molts anys, hores i hores esmerçades després del treball diari, robades al descans merescut, sense que ningú en tingués esment.